

Arrest

nr. 71 936 van 15 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEVYVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny. U woonde er samen met uw schoonzoon, dochter, zoon en kleindochter. Ik stel vast dat uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw dochter Z. V. (...) (OV X) werden aangehaald. Jullie problemen zijn begonnen op 15 april 2011, in de vroege ochtend bij jullie thuis, toen uw zoon en uw schoonzoon geslagen en meegenomen werden door onbekenden. Ook u werd geslagen. De volgende dag, 16 april 2011, kwamen deze onbekenden terug en bedreigden uw dochter.

Tijdens het gehoor legde u uw intern Russisch paspoort voor. Geen andere documenten werden voorgelegd.

U bent gevlucht op 5 juni 2011.

Op 9 juni 2011 heeft u in België een asielaanvraag ingediend."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde feiten en motieven als dewelke werden aangehaald door uw dochter Z. V. (...).

In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat haar verklaringen ongeloofwaardig bleken. Bijgevolg dient ook voor u eenzelfde beslissing te worden genomen.

Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke problemen (slagen, opsluiting) voortvloeien uit de problemen van uw dochter kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen (gehoorverslag CGVS p. 3).

De motivering van de beslissing van uw dochter luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense herkomst en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient geoordeeld te worden dat onderstaande elementen uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnen;

Ten eerste verklaarde u geen internationaal paspoort te hebben (gehoorverslag CGVS p. 6, 7, 20). Nochtans, zo blijkt uit de stempel op bladzijde 19 van uw intern Russisch paspoort, werd er u op datum van 22 februari 2011 een internationaal paspoort uitgereikt (paspoort nr 64-3620577, datum van uitgifte 22/02/2011). Toen u hiermee werd geconfronteerd, stelde u dat u niet begreep hoe dit mogelijk was. U stelde ook dat u altijd had willen reizen naar het buitenland maar niet op deze manier. U verklaarde vervolgens dat uw echtgenoot u waarschijnlijk had willen verrassen en voor u een internationaal paspoort had geregeld. U verklaarde dit internationaal paspoort nooit in handen te hebben gehad (gehoorverslag CGVS p. 20). Deze uitleg mist aan overtuigingskracht, aangezien kan verwacht worden dat u weet of u (al dan niet via uw man) een internationaal paspoort heeft aangevraagd en bekomen. Een kopie van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wat betreft de stempel bij uitgifte van internationale paspoorten in de Russische Federatie is toegevoegd aan uw dossier. Door het feit dat u een internationaal paspoort hebt verkregen en het niet hebt voorgelegd bestaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort achterhoudt om de hierin vervatte informatie, over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België of het moment en de wijze van vertrek verborgen te houden.

Ten tweede kan er verwacht worden dat u zich zou geïnformeerd hebben naar de toestand van uw broer en echtgenoot na hun arrestatie, aangezien hun lot onduidelijk was en is. Of dat u ten minste een poging hiertoe zou ondernomen hebben. U verklaarde niets te hebben ondernomen om meer te weten te komen over hun toestand. U verklaarde dat het zinloos is (gehoorverslag CGVS p.13). Dit is niet afdoende, gelet uw nauwe band en onzekere lot van uw broer en echtgenoot, kan verwacht worden dat u probeerde iets te weten te komen. Ook verklaarde u dat u de dag na hun arrestatie vluchtte en dat u ze hierdoor niet kon zoeken (gehoorverslag CGVS p.13). Er dient opgemerkt te worden dat u vluchtte uit uw huis op 16 april 2011 en dat u pas uit Tsjetsjenië vertrok op 5 juni 2011 (gehoorverslag CGVS p.13, 18). Bijgevolg had u anderhalve maand de tijd om uit te zoeken in welke omstandigheden uw

echtgenoot en broer zich bevonden. Ook in België heeft u zich niet meer geïnformeerd. U verklaarde geen contact meer te hebben met personen in uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS p. 3). U verklaarde dat telefonisch contact opnemen niet mogelijk was aangezien uw 'telefoon' (gsm) gestolen werd in het asielcentrum. Ook dit argument verantwoordt niet het feit dat u niemand contacteerde met het oog op het bekomen van informatie betreffende uw broer en echtgenoot, hetzij via familie, burens, kennissen of (mensenrechten)organisaties. Er zijn immers andere communicatiemiddelen dan een gsm, u had een andere gsm kunnen gebruiken, en vooral is er de vaststelling dat u zich via L. (...), de vriendin/collega van uw moeder waar jullie anderhalve maand verbleven hebben, had kunnen contacteren (gehoorverslag p. 18). Dit volledig gebrek aan initiatief omtrent het lot van uw echtgenoot en broer, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Ten derde werd er een manifeste tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw moeder betreffende de wijze waarop jullie zijn gevlucht uit jullie huis op 16 april 2011. U verklaarde te zijn gevlucht en te zijn verbleven bij L. (...), een collega van uw moeder. U verklaarde dat jullie de bus namen dicht bij jullie huis om zo naar L. (...) te gaan (gehoorverslag CGVS p.18). Uw moeder verklaarde dat L. (...) jullie thuis ophaalde en naar haar huis bracht met de auto. Toen uw moeder met uw verklaring werd geconfronteerd, antwoordde ze ontwijkend en vaag. Ze verklaarde uiteindelijk het zich niet goed te herinneren (gehoorverslag CGVS, moeder, p.4). Deze verklaring is niet overtuigend. Het is niet aannemelijk eerst duidelijk te verklaren dat jullie thuis door L. (...) met de auto werden opgehaald, om vervolgens te verklaren het niet meer te herinneren. Uw moeder beweerde elders tijdens het gehoor weliswaar aan geheugenstoornissen te lijden waardoor ze zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (gehoorverslag CGVS moeder p. 3), maar noch zij, noch u leggen een medisch en/of psychologisch attest neer ter staving van deze geheugenproblemen. Dergelijke ernstige tegenstrijdigheid doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Verder verklaarde u zonder internationaal paspoort maar met uw intern Russisch paspoort te hebben gereisd en in een minibus de EU te zijn binnengekomen zonder individuele grenscontroles (gehoorverslag CGVS p. 7, 8, 9). Ook dat is zeer onwaarschijnlijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat niet EU-burgers aan de grenzen van het Schengengebied onderworpen worden aan zeer strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of een geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen. U verklaarde dat u slechts één asielaanvraag hebt ingediend, namelijk in België (gehoorverslag CGVS p. 6). Deze vaststelling van gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, doet dit alles vermoeden dat u informatie bewust achterhoudt over werkelijk reisroute, uw reisdoel en gebruikte reisdocumenten.

Tenslotte verklaarde u dat u niet weet via welk land u de EU bent binnengekomen en dat u geen praktische afspraken gemaakt had met uw smokkelaar over eventuele grenscontroles. U verklaarde dat de chauffeur u had gezegd dat u niet zomaar mocht uitstappen. U mocht wel uitstappen voor sanitaire stops of wanneer u iets wilde drinken en u mocht met niemand praten. De enige afspraak, zo verklaarde u, was dat de chauffeur u naar België zou brengen zonder enig probleem (gehoorverslag CGVS p. 7, 8). Uw uitleg overtuigt echter niet. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is onwaarschijnlijk dat u op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door uw smokkelaar.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw intern Russisch paspoort werd hoger besproken en bevat identiteitsgegevens die niet ter discussie staan."

Uw intern paspoort betreft persoonsgegevens die niet ter discussie staan, en wijzigd voorgaande appreciatie niet. Met betrekking tot de stempel van de uitreiking van een internationaal paspoort dient opgemerkt dat, net als bij uw dochter, het vermoeden bestaat dat u een internationaal paspoort achterhoudt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nooit een internationaal paspoort te hebben gehad (DVZ, punt 21). Tijdens het gehoor voor het CGVS werd u geconfronteerd met de uitreiking van een internationaal paspoort, waarna u verklaart dat uw dochter dit voor u heeft afgehaald, al heeft u het zelf nooit gezien (CGVS, p.5,6). Deze tegenstrijdige verklaringen over uw internationaal paspoort, en het feit dat u een internationaal paspoort hebt verkregen en het niet hebt voorgelegd, doet vermoeden dat u uw internationaal paspoort achterhoudt om de hierin vervatte informatie, over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België of het moment en de wijze van vertrek verborgen te houden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar dochter, Z. V.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 71 935 van 15 december 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van Z. V. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster aanvankelijk verklaarde geen internationaal paspoort te hebben (zie het gehoorverslag, p. 6, 7, 20); uit de stempel op bladzijde 19 van haar intern Russisch paspoort blijkt echter dat er op datum van 22 februari 2011 een internationaal paspoort werd uitgereikt.

In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster “dat haar man ooit voor haar een internationaal paspoort heeft aangevraagd, doch zij heeft dit nooit gezien en nooit in handen gehad”.

Een louter herhalen van eerdere verklaringen, is echter niet dienstig om de motivering te weerleggen.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die stelt dat aan deze uitleg geen geloof wordt gehecht aangezien kan verwacht worden dat verzoekster weet of zij -al dan niet via haar echtgenoot- een internationaal paspoort heeft aangevraagd en bekomen. De Raad deelt het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar internationaal paspoort achterhoudt om de hierin vervatte informatie, over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor haar reis naar België of het moment en de wijze van vertrek, verborgen te houden.

Verzoekster wijt haar beperkte kennis over haar reisroute aan het feit dat zij enkel Russisch kan lezen en spreken en de verkeersborden in een andere taal waren; zij benadrukt tevens dat zij op de vlucht was voor “veel ergere problemen”.

De Raad benadrukt dienaangaande dat van verzoekster kan verwacht worden dat zij haar ongewone en reis kan toelichten en minstens weet moet hebben door welke landen en plaatsen zij reisde. Dat verzoekster bijna geheel onwetend is over haar reisweg, keet zich tegen haar geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de grenscontrole bij het betreden van de Schengenzone niet weerlegt. De Raad acht het dan ook ongeloofwaardig dat verzoekster zonder internationaal paspoort aan boord van een minibus de EU is binnengekomen.

Uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat niet EU-burgers aan de grenzen van het Schengengebied onderworpen worden aan zeer strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient verzoekster als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of een geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen.

Bovendien verklaarde verzoekster dat zij geen praktische afspraken had gemaakt met de smokkelaar over eventuele grenscontroles. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU, is het echter ongeloofwaardig dat de smokkelaar zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is onwaarschijnlijk dat verzoekster op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar. Ook deze vaststellingen keren zich tegen haar.

Op het oordeel van de commissaris-generaal dat het gebrek aan initiatief in hoofde van verzoekster om zich te informeren over het lot van haar echtgenoot en haar broer, haar geloofwaardigheid ondermijnt, antwoordt verzoekster dat zij geen informatie heeft gevraagd omdat haar man Ingoesch was en Tsjetsjenen deze bevolkingsgroep haten en zijzelf bevreesd was om informatie te vragen, gelet op de haatverhouding tussen Tsjetsjenen en Ingoeschen en omdat zij bang was dat zij dan ook zou worden opgepakt.

De Raad wijst er echter op dat van een asielzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen. De nalatige handelingen dienaangaande van verzoekster wijzen op een gebrek aan belangstelling in haar hoofde en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar voorgehouden vrees.

De Raad benadrukt dat van een asielzoekster kan worden verwacht dat zij er alles aan zou doen om informatie over haar recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is voor de asiendiensten om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten.

De door verzoekster aangehaalde vrees om in haar land van herkomst opgepakt te worden of om gevaar te lopen indien zij om informatie zou hebben gevraagd, kan haar nalatigheid niet verschonen. Zij heeft immers na de verdwijning van haar echtgenoot en haar broer, nog anderhalve maand gewacht om het land te verlaten, zodat zij alsnog de gelegenheid heeft gehad om zich over hun lot te informeren. Bovendien heeft verzoekster na haar aankomst in België –waar zij dus in veiligheid was- evenmin pogingen ondernomen om meer te weten te komen over haar echtgenoot en haar broer.

De tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en deze van haar moeder, legt verzoekster uit door erop te wijzen dat haar moeder “een oude vrouw is die reeds een micro-infarct en een hersenbloeding heeft gehad”, dat zij “een slecht geheugen heeft en zij er soms naast praat” en dat haar moeder “reeds meerdere keren gevallen is in het opvangcentrum en heeft zij nu een bult op haar hoofd en een hoge bloeddruk”.

De Raad stelt echter vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van verzoekster tijdens de verhoren in staat bleek om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Bovendien legde verzoekster of haar moeder -geboren in 1953- geen enkel medisch attest neer waaruit een problematische psychologische toestand van deze laatste zou kunnen worden afgeleid (RvS, nr. 131.793 van 26 mei 2004). Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat de psychologische toestand van haar moeder haar ervan zou hebben weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheid staande blijft.

De bewering van verzoekster dat indien ze de asiendiensten zou willen misleiden, zij aan haar moeder zou gevraagd hebben iets uit het hoofd te leren en haar argument dat het feit dat haar moeder niet alle details kent, er op wijst dat dit menselijk is gezien de hoge leeftijd van haar moeder, ontkrachten bovenstaande vaststellingen niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat ook al is in Tsjetsjenië de situatie niet vrij van problemen, de situatie er actueel niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

2.5. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 17 augustus 2011 in bijzijn van haar advocaat de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd

tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen "manifeste beoordelingsfout" worden vastgesteld."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE